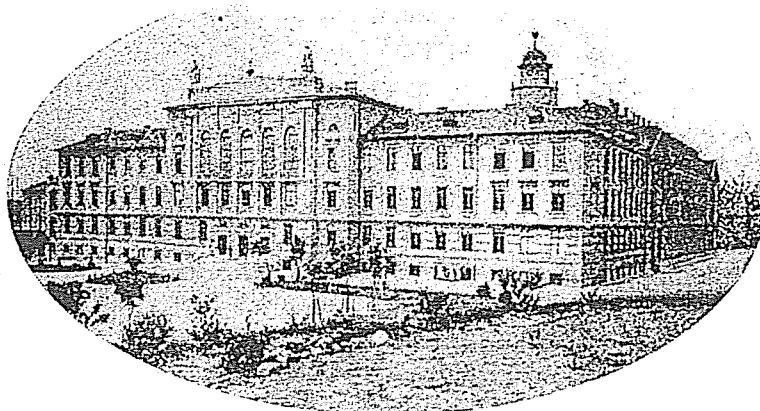
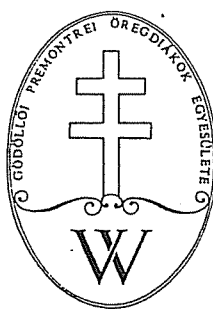

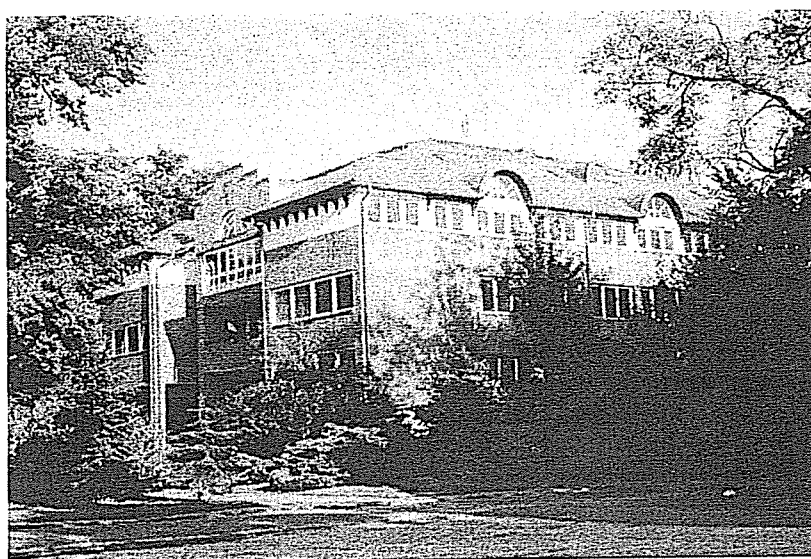

A GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK
KÖRLEVELE

2003.

II. félév

Szent Norbert ünnepe 2003-ban

Az elmúlt esztendőben, 2002-ben megünnepeltük iskolánk újjáalapításának 10 éves évfordulóját. Ebből az alkalomból kiállítást rendeztünk. Itt együtt láthattuk a rend múltját, az 1948-ban államosított, majd 1950-ben megszüntetett iskola múltját, az 1992-ben megnyitott iskolánk építését és – végül talán a legfontosabb – diákjaink munkáját, szellemiekben való növekedését.

Most 2003-ban – Szent Norbert ünnepén – pedig iskolánkban emléklakettet avattunk Ottó atya tiszteletére, és a rendi temetőben felavattuk síremlékét. A Szent István Egyetem oldalbejáratánál (az egykori gimnáziumi bejáratnál) újra felállítottuk és felavattuk az alapítóábra másolatát, így amit barbár kezek összetörtek, most ott áll, és kőbe vésve újra hirdeti az egykori alapkövetelést és a mai újraállítás tényét.

Ezek az idén avatott emlékművek mintegy pecsétjei a 2002-es ünneplésünknek.

A köveknél fontosabb, hogy szellemiekben-lelkiekben is felnőttek legyünk, legyen szilárd erkölcsi tartásunk. Ez nekünk is, másoknak is a legnagyobb jó, és egyúttal pajzs azok támadásaival szemben, akik a keresztény nevelés ellenségei.

A kiállítás tárgyai, az emléktáblák, az idősebb és fiatal generáció szellemiségének tárgyi tanúbizonyságai. Őrizzék is ezt hosszú évekre!

Eördög László O. Praem.

a Gödöllői Premontrei Öregdiák Egyesület elnöke

* * * *

Gimnáziumunk alapítási márványtáblájának avatására (Takács Menyhért prépost prelátus és Fényi Ottó perjel emlékére)

Márványba vésett büszke felirat,
Az alkotók után mi megmarad.
Ki alkotott, egy napon sírba száll,
De a betűkön nem fog a halál;
Ők hirdetik az alkotók nevét,
Ki alkotott, épített és remélt.
Márványtáblára vésett volt nevek,
Ezt olvashatta a diáksereg,
Ha reggelenként iskolába jött.
Majd jött az év, mely mindent elsöpört.
Az iskola, jaj, bezárt örökre,
S az emléktábla száz darabra törve.
Minden eltűnt, mit lelkünk hordozott,
De hittünk, vártunk egy jobb holnapot.
A kidöntött fa törzse elrohad,
De míg a gyökér él a föld alatt,
Új sarjat hoz, új hajtások nőnek,
Újra dús lombot hoz a jövőnek!
Ezt sugallja a falon e tábla,
Egy porba hullt múlt élő folytatása.
Ki erre jár, tanár, diágyerek
Olvashatja a felrótt neveket,
Az építőkét, akik, míg éltek,
Nem szüntek tenni nagyot és szépet.
Mi jeltelenül elmúlunk, halandók,
Az ő nevük ércnél is maradandóbb!

Sármezey Árpád (1943 évf.)

Beszámoló a Szent Norbert ünnepéről és a táblaavatásokról

Június 7-én a szokásos módon, szentmisével kezdődött az ünnepség. A szentmisét Ullmann Péter perjel – több premontrei pap koncelebrálásával – mutatta be. A mise elején a perjel üdvözölte a jelenlévő öregdiákokat, tanárokat és vendégeket, emlékeztetve az ünnep jelentőségére. Majd Egyesületünk elnöke, Eördög László atya a premontrei rendről, a rend tanítói tevékenységéről, a gödöllői gimnáziumban kapott nevelésről és a megújult iskola jelentőségéről szólt. A mise után Polcz Iván főtitkár a nap programját ismertette, majd Bárdy Péter igazgató felolvasta a gimnáziumi pályázat győzteseinek névsorát. Ezután – még mindig a kápolnában – a társegyesületek képviselői és egyes jubiláló évfolyamok megbízottai számoltak be az elmúlt időszak során végzett tevékenységeikről, illetve az évfolyam életéről. A Budafoki Gimnázium öregdiákjainak képviselője átadta az egykori igazgató, Zimándi Pius irodalmi munkafüzetét.

½ 12-kor elindultunk az Egyetem épületéhez. Egykori gimnáziumunk előcsarnokába mentünk, ahol a régi Premontrei Gimnázium megsemmisített alapítótáblája helyére került új márványtábla felavatására készültünk. Erre az alkalomra sok meghívót küldtünk szét, amelyben ismertettük a tábla jelentőségét. A meghívás alapján sok vendég érkezett: a médiumok tudósítói mellett jelen volt az Egyetem, a Gimnázium és a Rend vezetősége, a csornai apátság vezetője, illetve az intézmények több képviselője is.

12-kor kezdődött az ünnepély, amelynek levezetője, majd első szónoka Varga István öregdiáktársunk, a Szent István Egyetem professzora volt. Beszéde előtt elénekeltük a Himnuszt, majd Sármezey Árpád felolvasta erre az alkalomra írt versét, amit e körlevélben is közlünk. Hasonlóképpen közöljük Varga István beszédét, valamint az utána szóló Szendrő Péter egyetemi rektornak a táblaavatás jelentőségét méltató gondolatait is. Ezután került sor a tábla leleplezésére, a koszorúzásokra és befejezésül a Szózatra. Az ünnepség nagyon felemelő volt, régi emlékeket idézett fel. Utána az egyetem éttermében ebédeltünk.

Ebéd után a premontrei temetőbe mentünk, ahol Fényi Ottó elkészült síremlékét áldotta meg Ullmann Péter perjel atya. Szent János evangéliumából felolvasott részlet alapján szólt a halottak iránti keresztény tiszteletéről, amely a sírgondozás mellett a halottól kapott lelki és szellemi javakat értékeli. A premontrei temető fennmaradása Fényi Ottónak köszönhető, mi is ápolni fogjuk a temetőt és a rendi hagyományokat. Kérte, hogy Fényi Ottóra vonatkozó visszaemlékezéseinket írjuk meg, ezeket összegyűjtve közzé tesszük. Az ünnepség e része alkalmat adott arra is, hogy egyesületünk egykori elnökének sírját megkoszorúzzuk.

Utána a gimnázium felső épületébe mentünk, ahol az ősszel felavatott Fényi Ottó terem bejárata mellett elhelyezett Fényi Ottó emléktábla felavatására került sor. A felavatandó plaketten lévő Fényi Ottó arcképet Pálvölgyi Rita készítette, ez került a Varga István kőfaragó által kimunkált márványtáblára. Az ünnepség levezetője Bárdy Péter igazgató volt, aki Oláh Éva nagyon szép szavalata után (Mécs László: Fényt hagyni) szólt az új gimnázium első igazgatójáról, aki fényt hagyott és példát mutatott arra, hogy az elődökre figyelni kell (sokat járt a temetőben, ahol a Gondviselést kérdezte, mit tettek volna az elődei). Szava járása volt, hogy a múltból vegyük az erőt, de előre tekintsünk! Az igazgató megemlítette, hogy az iskola kiadta a Premontrei Olvasókönyvet, amely a múlt tiszteletét akarja segíteni, de az új iskoláról is szól. Fényi Ottó generációkat kapcsol össze bennünk! Varga Timea fuvolajátéka után Várady Brenner András öregdiáktársunk szólt az ünneplőkhöz (szövege alább olvasható). Pásztai Ottó, a váradi öregdiákok képviselője is visszaemlékezett a Fényi Ottótól kapott szellemi javakra. Horváth Lóránt Ödön csornai apát személyes kötődését említve mondott köszönetet azért, hogy Fényi Ottó sokszor látogatta őt a győri teológián, majd lelki erőt adott ahhoz, hogy a Rend és az Iskola újraindulásában reménykedjünk. Lankadatlan ereje és kitartása ragyogó példa marad mindannyiunknak. Befejezésül az emléktábla leleplezése és koszorúzása, majd a Himnusz eléneklése után az ott látható kiállításokat néztük meg.

A délutáni ünnepségeket a kopjafás emlékmű megkoszorúzása zárta. A sok felemelő programot az idősebb öregdiáktársak egy része már nem tudta végigvárni. Sajnáljuk, hogy ifjúsági tagozatunkból nagyon kevesen vettek részt ezen a számukra is sokat jelentő, a régi iskola emlékeit idéző ünnepségen.

Tisztelt Ünneplő Közönség!

(Varga István beszéde)

Magyarországon elsőként Váradhegyfokon a 12. század elején, majd az Árpád-házi királyok idején számos helységben megtelepedett és felvirágozott premontreiek sorsa szorosan egybeforrott a nemzetével. Megmaradásukat csaknem megszüntették a történelem olyan szomorú eseményei, mint a muhi csata és a tatárdúlás, Mohács és a másfél százados török uralom, majd II. József rendeket feloszlató intézkedései.

A 20. század első megrázkódtatását a trianoni diktátum idézte elő, amelynek következtében a pozsonyi egyetemet Pécsre, a kolozsvári egyetemet Szegedre költöztették. A rozsnyói, kassai és a nagyváradi

premontrei gimnáziumokat is elvették – a tanárokat kiutasították. A megcsonkult ország kormányszata – élén Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszterrel – a nevelés fontosságának tökéletes tudatában, a veszteség részleges pótlására Gödöllő nagyközség „Fácános” nevű koronaadalmi erdejéből 88 kat. holdnyi területet biztosított 1923-ban. A Rend jórészt nagy jótevőjétől – Kálmán hercegtől – származó, megmaradt birtokaira holland jelzálogkölcstől vett fel, amelyből ehelyütt építette fel a gimnáziumot, a konviktust és a rendházat 2 év alatt Dr. Takács Menyhért jászóvári prépost irányításával.

A trianoni országvesztést követő egyik legnagyobb építkezés lehetőségét kapta Gödöllő a premontrei-ektől abból a célból, hogy – amint az alapító okiratban Fejéregyházi László tanár úr rajzolt betűi olvashatók – „Legyen az alkotás Istennek kedves, a keresztény Magyarországnak dicsőséges, a Jászóvári Kanonokrendnek boldogító és üdvözítő, s a magyar nemzedékek valláserkölcös és hazafias nevelésének erős vára!” Az lett. A 70-80-90 éves öregdiákok – névtelenek és közismertek, hazánkban és 24 országban a „virtute vincens” jelmondatot megvalósító egykori tanulók – életvitele bizonyítja ezt. Többségük a nehéz időkben, történelmi sorsfordulókban is jól sáfárkodott azokkal a szellemi, erkölcsi értékekkel, amelyeket neveltetésük során kaphattak ebben az alig negyed századig működő iskolában.

A premontrei intézettel nyert a nagyközség és nyert az ország. Két példát említek.

1. Az 1931-ben Badenben tartott Cserkész Világkonferencia – a Horthy Miklós engedélyével ajánlkozó Magyarország, É-Amerikai Egyesült Államok, Ausztrália, Csehszlovákia és Hollandia közül – hazánkat választotta az 1933-ban rendezendő Jamboree színhelyéül, s ez Gödöllő lett. A Teleki Pál főcserkész vezetése alatt működő parancsnokság ebben a gimnáziumban kapott helyet. A kitűnően sikerült rendezvény 26 000 résztvevője 54 országba vitte magával hazánk jó hírét, s tette ismertté Gödöllő nevét.

2. A ma emberének és múltját ismerni kívánó jövő nemzedékének nem szabad elfelejtenie, hogy az 1950-től Gödöllői Agrártudományi Egyetem, majd 2000-től Szent István Egyetem gödöllői központtal nem jöhetett volna létre a Premontrei Gimnázium létesítményei nélkül!

A Gondviselés kegye számunkra és a magyar köznevelés számára, hogy a szerzetesrendek és egyházi iskolák 1948-as megszüntetése után fél évszázaddal az élők sorában maradt a kivételes képességű és aktivitású, közmegebecsülésnek és szeretetnek örvendő Fényi Ottó tanár úr. Messzemenően neki köszönhető, hogy a rendszerváltoztatás során Gödöllőn újraéledt a Premontrei Rend, megépült a templom, a gimnázium és a perjelség. Az ő realitásérzéke igazolódott, amikor nem kívánta a törvénytelenül elvett, de immár törvény szerint visszajáró épületeket elvétenni az Agrártudományi Egyetemtől. A békés megoldást választó munkálkodás gyümölcse, hogy 2000-től kezdődően Gödöllőn ismét a 8 osztályos premontrei gimnáziumi érettségire kerülhetett sor. Fényi Ottó nagy ügybuzgalommal, páratlan lendülettel és szerénységgel végzett – „*magis esse quam videri*” életelvének megfelelő – újrateremtő tevékenységének anyagi alapját a kárpótlás és a külföldi rendi intézmények segítsége, részben pedig az itthon és külföldön élő, egykori iskolájuk iránt hálás öregdiákok adakozása, valamint önzetlen munkája teremtette meg.

Az 1989-ben alakult Premontrei Öregdiákok Egyesülete Szent Norbert-napi találkozóinak közgyűlése a kezdeti években az Egyetemtől kölcsönkapott díszteremben, az egykori kápolnában zajlott. Ahányszor beléptünk e csarnokba, meg-megújuló beszédtema lett a diákeveink alatt emlékezetünkbe vésődött alapítótábla hiánya. E falak között tanultuk: „*Senes immemores sunt hesternorum, acta pueritiae recordantur!*” (Az öregek felejtik a tegnapot, ám a gyermekkor emlékei kitörölhetetlenek.) A még élő tanúk nem mondhattak le az alapítótábláról, amelyet valamikor az '50-es években „a múltat végképp eltörölni” igyekezetben tüntettek el az egyetem akkori felelősei.

Mindannyian hálával tartozunk Dragsits Imre, Fejéregyházi Sándor, Lingauer Péter, Mayer László és – korban legközelebbi öregdiáktársaink lankadatlan igyekezetéért, Czettler Antal, Windisch-Graetz Vince, Berey János, Hajdú Zoltán, Splény István, a Dragsits fivérek, a Rohr fivérek, Bárándy György, Fábry Pál öregdiákok adományaiért, a SZIE jelenlegi vezetőinek készséges együttműködéséért. A megmaradt fénykép alapján segítségükkel elkészülhetett az alapítótábla másolata – az egykori premontrei diák fia, Csontos István műhelyében – s helyére került. Ez az ünnepélyes esemény mindnyájunkat, de különösen az öregdiákok szívét-lelkét, jó érzéssel, elégedettséggel tölti el.

Kívánom, hogy a Gimnázium és az Egyetem képviselői által történt felavatás ne pusztán egy lerombolt tárgy visszahelyezése legyen, hanem jelképezze az utánunk jövő nemzedékeknek is a hagyományok, az értékteremtő elődök tiszteletét, az alma materhez és a történelmi igazsághoz való ragaszkodást, segítse az utóbbi tragikus fél évszázad sebeinek gyógyulását.

Dr. Varga István

Hölgyeim és Uraim, Kedves Barátaim, Premontrei Nagy Család!

(Szendrő Péter rektor beszédének szerkesztett szövege)

Nagy megtiszteltetés és öröm számomra, hogy szólhatok kedves barátom, Varga István professzor úr után. Hozzá csatlakozva mondom, hogy nem csak az épületek alapozták meg a Szent István Egyetemet, hanem az a szellemiség is, amely belőlük áradt a múltban. Az iskola gondolatok, emberek, sorsok közössége; a múlt támaszt adhat a jövőnek.

Amikor eljöttek ide – emlékezve ifjúságukra, néhány esztendőre, a gimnáziumi évekre – újra érezték az ifjúságot. A Szent István Egyetem hálás Önöknek, hálás a múltnak. A premontrei hagyományok csodálatos értékek: nagyszerű emberek, boldog családok, emberi tartás.

Sokszor csak egy temető emlékeztet a múltra. Mi a rendi temetőbe jártunk tanulni, és elmerengtünk arról, hogy mi is lehetett az. A kis, törekény ember, Fényi Ottó sokat járt hozzánk. Kinyíltak a kapuk, kinyíltak a szívek, és amikor lehetett, eljöttünk mi is hozzá. Igen, valószínűleg jobb megértéssel lehet előbbre jutni. Ennek példája volt a premontrei rend. Élni szeretett volna, és élni hagyta azt az egyetemet, amelynek hálásnak kell lennie, hogy így és itt szolgálhatja a nemzetet.

Nagyon sok olyan embert ismertem, akik példaképeink a munkában, és itt végeztek. Lehet tantervreform, lehet kétféle érettségi, de az iskola szellemiségét, a tantestület tudását semmi sem helyettesítheti. Néhány tucat, talán száz középiskola az 1500-ból bocsátja ki ma is az értelmiségi hivatásra készülő tehetségek leg többjét. A premontrei iskola ilyen volt, ilyen lesz. S ilyen legyen Magyarország a jövőben is, amikor mi már nem leszünk, de szerte a világon hatnak azok az értékek, amelyeket Önök, öregdiákok adtak tovább, terjesztettek el.

Hányatott sorsú az ország és a város. Kitelepítés, gyűjtőtábor, rombolás, időnként építés jellemezte az elmúlt időszakot. Gödöllőnek üzenete van: csak a gimnáziummal, az egyetemmel, a kastéllyal, polgáraival, idős embereivel együtt példa mások előtt.

Az egyetemnek ez a kapuja már lezáratott, de a tábla újrakeletkezett és újra él. Ahogyan az építészet megfagyott muzsika, a tábla is visszaidézi a múltat, és akkor él, ha gondolnak rá, ha a következő nemzedékek is tudják, milyen értékeket őriz.

Egy kedves kollégámról szólnék, akinek most már csak a felesége van jelen. Vezető munkatársa volt a Szent István Egyetemnek, nagyon sokszor eljött hozzám premontrei ügyekben. Nem gondolom, hogy most másként vélekedne. Az ő gondolatai is megmaradnak, ha utódai tovább viszik szellemi örökségét. Bellus Zoltánnak hívták, szeretttük.

Isten áldjon meg Benneteket!

Dr. Szendrő Péter

Fényi Ottó emléktábla avatására

(Várady Brenner András beszéde)

Az ifjúkorban kialakuló kötelékek egy életen át tartanak; átszövik életünk szövetét. Az idő elszáll, s mi folyton változunk; egyszer csak azt vesszük észre, hogy nagyobb út van mögöttünk, mint ami előttünk áll. Múltunknak néhány töredéke azonban végigkíséri egész életünket. Ahogy a szőnyeg szövetében újra és újra előbukkannak a színes szálak, gyermekkorunk szereplői, régi barátaink, tanáraink és iskolatársaink is fel-feltűnnek az életünkben és a gondolatainkban; a hozzájuk fűződő szálak soha nem szakadnak el.

Kedves Barátaim és Iskolatársaim, Perjel Úr, Igazgató Úr, Premontrei Gimnáziumunk tanárai, kedves Vendégeink!

Emlékezni és ünnepelni gyűltünk össze. Fényi Ottó, szeretett tanárunk, osztályfőnökünk, az újjá lett, a semmiből feltámadt gimnázium megálmodója és építője, hat éven át igazgatója, a gödöllői premontreiek újrateremtője, akire most emlékezünk. Akik itt vagyunk, mindnyájan tudjuk, mennyire jogos az ünneplés.

Néha vissza kell mennünk azokra az utakra, amelyeken régebben, sok évtizeddel ezelőtt jártunk; hogy másoknak is, mostani diáktársainknak is megmutathassuk azt az ösvényt, amit mi már jól ismerünk.

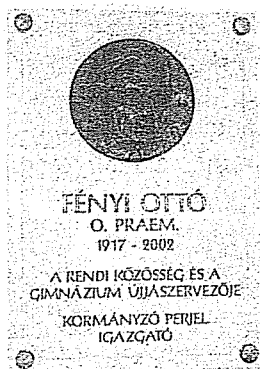
Szeretettel és tisztelettel gondolok a jól ismert, kedves arcra, és a hosszú évtizedek távlatából feltűnik hatvan évvel fiatalabb mása, amikor pályája kezdetén osztályfőnökünként ismerkedtünk meg vele. Tőle tanultunk meg magyarul, ő magyarázta el nekünk, mi a hazaszeretet. Jelmondata volt, sokszor hallottuk tőle Teleki Pál felszólítását: magyarabb magyart, emberebb embert! Arra törekedett, hogy mi is azok lehessünk. Szerette szakmáját és szerette hivatását, szerette a fiatalságot, diákjait, akiket gondosan és határozottan vezetett. Mi is szeretttük őt. Az igénytelenség, a lepusztultság és kiábrándultság világában, a lélekölő és nemzetölő szellem végeérhetetlennek hitt évtizedeiben ő megtartotta elveit, hű maradt eszméjéhez: szent Norbert szelleme vezérelte. És saját elszántsága, a jó ügy szolgálata. Hitte és hangoztatta: a megnyesett fa újra kizöldül. Ezért harcolt.

Célkitűzéseit mindnyájan ismerjük, összefoglalható két szóban: a Rend és az Iskola. Eredményeit is ismerjük: a Rend él és a Gimnázium, a híres Premontrei Szent Norbert Gimnázium immár tizenkét éve újra neveli és tanítja a fiatalságot, most már a huszonegyedik század elvárásainak megfelelően, de abban a szellemben, azokkal a hagyományokkal, ami a Premontrei Gimnáziumok sajátja. Nyolcvan éve ezt örököltük mi Nagyváradról, Kassáról és Rozsnyóról, és ezt örökölik tőlünk a maiak. A folyamatosságot akkor a megszüntetett iskolákból hozzánk került tanáraink biztosították. Most nekünk, az Ottó bácsi által összekovácsolt és vezetett Öregdiákoknak kell ezt a folyamatosságot biztosítanunk.

Jól tudjuk - ezt is tőle tanultuk: Múltunk kötelez a méltó folytatásra. A múlt reális folytatását biztosítja az emberségre és magyarságra, keresztényi életre és állhatatosságra nevelő premontrei szellem, amelynek birtokosai mi premontrei öregdiákok is vagyunk, együtt Gimnáziumunk tanáraival, akik közül többen maguk is premontrei diákok voltak hajdanán és azokkal, akik premontrei diák szüleik révén ismerkedhettek ezzel a szellemiséggel. Jól bizonyítja ezt a most leleplezésre kerülő művészi alkotás is, Pálvölgyi Rita tanárnő műve, akinek édesanyja is iskolánknak volt diákja. Külön köszönet nekik érte és mindazoknak, akik ebben segítőtársaik voltak, adományaikkal a megvalósítást lehetővé tették.

Az emléktábla avatási ünnepségen szeretettel emlékezzünk mindnyájan Fényi Ottóra, Ottó Bácsira, szerény büszkeséggel eltelve, hogy ismerhettük őt, és élete nagy műve a mi életünknek is részévé válhatott. Törekedjünk arra, hogy ez a mű megmaradjon és betöltse azt a feladatot, amire ő azt szánta.

Arany János szavai emlékeztessenek rá:

*Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt;
Hanem leráznán benne, ami földi,
Egy éltető eszmévé finomul;
Mely fennmarad s nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik;
Melyhez tekint fel az utód erénye:
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.*

Várady Brenner András

Kértünk támogatást – ismételten megköszönjük

2003. évi I. félévi körlevelünkben adtunk hírt a most ismertetett táblaavatásokról, megemlítve, hogy mivel Egyesületünk pénztára kimerült, külön megkerestük öregdiák-társainkat, és az elmúlt időszakban kaptunk is külön támogatásokat, lehetővé téve tervünk megvalósítását. Felsoroltuk az adományozók neveit, hálásan megköszönve a nemes cél támogatását.

Időközben további adomány érkezett Csáky György, Móczár Elemér, Waldbott László öregdiáktárstól – köszönet nekik is! Külön köszönet illeti Kreiss Tamást és feleségét, akiknek nagy összegű segítsége,

Rohr Rudolf nagylelkű támogatását kiegészítve lehetővé tette, hogy a táblák költségeinek kiegyenlítése után belekezdhetünk a II. világháború hősi halottai és áldozatai nevét megörökítő emlékmű megvalósításába.

A Premontrei Rendet – szétszórátása – négy évtizeden keresztül megfosztotta oktatási és nevelési lehetőségeitől, mindent elvett tőle az államhatalom. Az ideológiai nevelés pedig még az emlékezést is igyekezett kitörölni a felnövekvő nemzedékből. Ezért kell a mai fiatalokkal is megismertetni a Rend korábbi áldásos tevékenységét, iskolánk eredményeit, az elődök életét. Ennek szükségét bizonyítja az is, hogy kevés fiatal érdeklődik az öregdiák- találkozó iránt. Szükség van a hazafiasság és a nemzet közösség-tudatának ápolására is, így azok emlékeinek megörökítésére, akik életüket áldozták hazánkért, a nemes eszméért!

Dragsits Imre

Leltár májustól novemberig

Ismét örömteli hírekről számolhatok be, ami az érettségi és felvételi vizsgákat illeti. A korábbi évekhez hasonlóan idén is szép számmal kerültek ki jelesen és kitűnően érettségizők a két végzős osztályból. 9 kitűnő és 12 jeles bizonyítványt adhattak át az érettségi elnökök a szóbeli vizsgákat követően. Hasonló sikerrel zárultak a felvételi vizsgák is. A 44 érettségiző tanulóból ősz óta 41-en már az egyetemek és főiskolák padjait koptatják.

A nyár a premontrei diákok számára a szokásnak megfelelően, vagyis sok-sok táborozással telt el. Az osztályok nagy részének volt saját tábora, de akinek ez még nem volt elég, elmehetett az iskolai közös táborozásokra. Ezek között volt állótábor és vándortábor, biciklis és evezős tábor, a bér málkózás előtt álló X. évfolyamosok részére pedig Piusz atya szervezett felkészítő tábort Attyapusztán, a Karmeliták rendházában. Azonban nyárra sem ürt ki a gimnázium, mert a diákok helyét táborozók foglalták el. Volt sport, kézműves, olvasó és egyházzenei schola tábor a „B” épületben, és a szokáshoz híven a zsámbéki premontrei szakiskola és napközi otthon kis lakói is élvezhették a gödöllői közös nyaralást.

A szeptemberi tanévkezdés után nem sokkal került sor arra az emlékünnepekre, amelyre a Premontrei Gimnáziumból 1945 elején átalakított hadifogoly-táborban szenvedők jöttek össze az ország különböző pontjáról. Az ökumenikus istentiszteletre a Premontrei kápolnában került sor, az Egyetem belső udvarában felállított emléktáblánál pedig a premontrei diákok adták az ünnepi műsort.

Október 4-én az új Budapest Sportaréna-ban találkozhattak az anyaországi és a külhoni katolikus iskolák diákjai a Katolikus Oktatás Napján. A mintegy 10 ezer résztvevő gyönyörű kulturális és sportprogramokban gyönyörködhetett. A szép napot egy közös szentmise zárta.

Ez év november elején lesz Mécs László halálának 25. évfordulója. Az ő tiszteletére nyitunk meg egy kiállítást a híres premontrei költőre vonatkozó dokumentumokból a gimnázium Fényi Ottó termében. A kiállítás-hoz kapcsolódóan rendezzük meg a Mécs László szavaló- és versillusztrációs versenyt.

A „leltárban” felsorolt, eddig lezajlott programokról találhat a kedves olvasó egy-egy beszámolót, amelyeket jó szívvel ajánlok.

Bárdy Péter igazgató

MOSONI-DUNA 2003

Nyáron startolt a mostani 11.A (más néven Barni-bácsi osztály) első vízi túrájára, felszerelése közt olyan kenuzós öreg rókákkal (meg rókánőkkel), mint Éva néni és az öreg diákok egy ifjabb generációja. Utunk – mivel a Mosoni-Dunát terveztük meghódítani – Rajkáról indult egy esős-borongós délután, melyet az osztálynyelv csak a borulások napjaként emleget. Nap végére már kezdtük átérezni az evezés lényegét, bár néhány dolgot (még) nem ért(h)ettünk: miért megy a hajó jobbra, ha mi balra evezünk, vagy hogy van az, hogy a többiek csorogva gyorsabbak, mint mikor mi mind a 4-en teljes erőből húzunk?!

Az első 5 nap 100 vízi kilométerre során a nagy hajtásokat (naponta néha 30, néha 10 km-t) parti szállásainkon pihentünk ki. Ezek között megtalálhatjuk többek közt a majomhintájáról híres Kimlét illetve Mecsért, ahol az este gitárral mulató (és minket mulattató) kempingtulaj csak a Dunában volt hajlandó fürödni és borotválkozni. Itt még (eleinte) vertünk sátrat, de az utolsó napokban egyre kevésbé (építkeztünk), hiszen (eső és/vagy hurrikán hiányában) nem is volt rá szükség. Ennek – és a hálósások beszélgető köröknek – következtében néha az alvás is elmaradt.

Az étkezésre egy rossz szavunk se lehet, hiszen minden volt, mi szem-szájnak ingere: tészta, babgulyás, aprópecsenye és töltött káposzta, halételek (utóbbiak konzervnek álcázva), óriási mennyiségű motiváló szőlőcukor és az utolsó ácsi este még gyümölcsös puding is!

Aprópó, utolsó napok. Kultúr osztály lévén, túránk utolsó napjaira kemény vadvízi evezőkből pár pillanat alatt átvedlettünk történelmi látványosságokra igen érzékeny városnézőkké, és a győri szállás után pár órával már a győri székesegyházban tápláltuk szellemünket Isten igéjével. Innen – egy strandon töltött délutánt követően – vettük az irányt Ács felé. Itt az – alvóhelyünkül szolgáló – sportsarnokban sor került egy történelmi „Adj-király-katonát” csatára, majd innen indultunk megtekinteni Komárom szintén történelmi várát. Kirándulásunk végére tehát fizikailag kimerülve ámde szellemileg teljesen felfrissülve késtük le tervezett vonatunkat hazafelé. De mivel velünk nem lehet olyan könnyen kiszűrni, az addig is uralkodó közösségi szellemben elmentünk megismerni a görög ill. olasz ételkultúrát: gyrosok illetve pizzák képében.

És hogy tetszett-e az egész? Válasz helyett csak annyit: Jövőre ugyanezt, ugyanígy „tíveletek!”©

Fecioru Evelin és Krajcs Judit

Emlékezés a hadifogolytáborra (*Ivanovóból nincsen senki?*)

Nézi, nézegeti a társait az idős úr, ahogy jönnek ki a templomból, ahogy összesűrűsödik egy kis csapat a kapunál, s megkérdezi: Ivanovóból nincsen senki? Másik orosz helységnevet mond rá más: ő ott volt.

Az akkori premontrei rendház és gimnázium udvarán és épületében gyűjtötték össze a Gödöllőt 1944 decemberében elfoglaló szovjet katonák több tízezer magyar, néhány ezer német foglyukat, akiket aztán továbbvittek más táborokba, a szovjet birodalom különböző pontjaira.

Emlékezünk. 2003. szeptember 27-e van, szép, napos, meleg őszi idő. Ökumenikus istentisztelettel kezdődik az emlékezés, a premontrei templomban, a házigazdát Balogh Piusz atya képviseli, ígét Nagy Károly református nagytiszteletű úr hirdet. Hogyan szóljak olyanok előtt, akik az élet legmélyebb bugyrait megjárva is hálát adnak Isten megtartó kegyelméért? – teszi fel bevezetőben magának a kérdést. A mindenható Úristen veletek volt akkor is, amikor úgy érezhattétek: rólatok mindenki megfélemezett. Sokszor nem értjük az Ő gondviselésének útjait. De bízunk benne. Hiszünk és remélünk. S nem a számonkérés, nem az elégtétel, nem az ítélkezés vágyához jutnak a tisztaszívűek. A tisztaszívűek, mint a Hegyi beszédben írva van: „meglátják az Istent”.

Premontrei gimnázium ismét van, csak már nem az eredeti épületében. A mostani igazgató Bárdy Péter üdvözlí a vendégeket, akik az első 1993-as megemlékezés után, tíz év múlva ismét eljöttek hajdani megpróbáltatásaik helyszínére. Civil ruhában vannak, de jó néhányan feltűzték II. világháborús kitüntetéseiket. Átmegyünk a volt gimnázium, a Szent István Egyetem udvarán elhelyezett emléktáblához, mely tudatja: fogolytábort csináltak – egyszer – a tudomány várából.

Fábián Zsolt önkormányzati képviselő arról beszél: a múlt ismerete nélkül nincsen jövő. Átéltünk egy korszakot, mikor csak a hatalom számára kedvező eseményekre emlékezhettünk. A volt hadifoglyok feladata, hogy emlékeztessenek, amíg még lesz valaki közülük, az utódoké pedig, hogy emlékezzenek. Az emlékeztetők egyre kevesebben lesznek, egyre többnek kell tehát lennie az emlékezőknek.

Molnár József rektorhelyettes, a gazdasági kar dékánja a Szent István Egyetem nevében szól. Azért van itt ez a tábla, mondja, hogy okuljunk belőle. Szerencsére az épület, mely körbefog bennünket, megint a tudomány vára. A tudás hatalom. De lehet jóra és rosszra használni. Építhet és rombolhat. Teremthet és pusztíthat. A mi felelősségünk, hogy soha többé ne a rossz, ne rombolás következzen belőle.

Csibi Mihály a Volt Hadifoglyok Bajtársi Szövetsége nevében köszönti bajtársait. Átélem most a több mint fél évszázad előtti történelmet, át személyes szenvedéseimet, mondja ki, amit a többiek is kimondhatnának. Semmi sem árulkodik arról, hogy ezen a helyen tíz és tízezer ember sínylődött. Megőrült, imádkozott, átkozódott, megpróbálta vigasztalni a másikat. De hálát adok a Jóistennek, hogy átmentem mindazon, ami itt várt rám. Megkönnyítette a további életemet – fejezi be megemlékezését.

Koszorúznak. A mostani premontrei diákok verseket mondanak, énekelnek. Népdalokat is, a rabságról, a fogságról. Lehajlanak az ős fejek. Talán hogy elrejtse a szemükben a könnyeiket.

Nádudvari Anna

Jó nekünk együtt!

Ezzel a címszóval gyűlt össze tízezer ember 2003. okt. 4-én a Sportarénában, a Katolikus Oktatás Napján. A Premontrei Szent Norbert Gimnáziumból közel száz fő vett részt: tanárok, szülők és diákok. A programfüzet a műsort három fogalom szerint csoportosította: meghívásunk és küldetésünk; a család; magyarságunk. A műsor igen változatos volt: komolyabb előadásoktól a tornabemutatóig mindent lehetett látni, hallani. A műsorvezetők és Bosák Nándor püspök köszöntője után a programok következtek, kezdve mindjárt Dr. Pápai Lajos püspök és Dr. Erdő Péter prímás, érsek előadásaival. Láthattuk óvodások körjátékát, színi-előadásokat, kórusénekeket. Híres emberek tettek „vallomást” arról, hogy mit jelentett számukra az egyházi iskola indíttatása az életben. Több verset is hallottunk, néha egyenesen a költő szájából. Volt népitánc bemutató és élőben felépítették a Szent Koronát. A Millenniumi óda éneklése után záró szentmise következett, amiben különleges „ráadásként” némajátékkal eljátszották a fiatalok a világosság rózsafüzérének titkait. Az előadások alatt egyébként volt lehetőség külön teremben elmélyült lelki beszélgetésre, gyónásra és más katolikus intézmények, rendek megismerésére is. A szünetben pedig közös zenés istendicséreten való részvételre is volt alkalom.

Többektől hallottam, hogy nagyon jól érezték magukat a rendezvényen. Én is úgy gondolom, az érdekes, változatos programoknak, a sikeres szervezésnek köszönhetően a nap igazán jól sikerült. Mert összegyűlt nagyon sok ember, hogy együtt elmélyüljön, és hogy ha eddig nem tudta, hát most tapasztalja meg: JÓ NEKÜNK EGYÜTT!

Kollár Fanni VIII.A osztály

A GÓLYABÁLROL

Volt egyszer egy osztály a 9.b. És volt egy gólyabál. Erről mesélek most én.

Lassan már 2 hónapja koptattuk a gimnázium padjait, amikor kicsiny osztályunk október 10-én komoly fordulóponthoz érkezett: a jógaláb néven beharangozott gólyabál, s az ezzel együtt járó avatás. Amíg a nagyobbak ádáz terveket dolgoztak ki, mi 32-en vegyes érzelmekkel vártuk e kalandot.

Készültünk is rá rendesen (de nem éppen rendszeresen) egy görög tánccal. Persze az iskolai élet zajlott tovább (ó, de még mennyire), amíg el nem jött a péntek, a gólyabál napja. Délután 5-re össze is gyűlt a sulis színe-java. Előttünk – a szintén gólya – 5.a. osztály fergeteges kis műsort csapott, és mi (9.b-ek) okos diák módjára megállapítottuk, hogy ők bizony többet készülhettek. De már nem volt visszaút, csak előre, mégpedig az aula közepe felé. Mikor nagy nehezen vége lett az előadásunknak, a többiek tapsoltak. Győzelem! Gondolhatják a naivak. Csakhogy mi nem tudtuk eldönteni: ez a taps azért szólt, hogy menjünk már le a porondról, hadd kezdődjön a móka, vagy esetleg azért, mert tényleg jó volt.

Ta-tam! Elérkezett a felsőbb évesek számára az a pár perc, amikor nekünk adhatták vissza azt, amit még gólyakorukban elszenvedtek. Felállt az osztály egy sorba és egy lábon, egymás fülébe kapaszkodva – nem éppen büszkén, inkább vígan – mondtuk el a fogadalomtételt. Ezután jött a fő attrakció: a Bendegúz féle szuperszendvics evése! Hát... Most mit mondjak? Azt, hogy felejthetően rossz volt, vagy azt: olyan szörnyű, iszonyatos és hátborzongató volt, hogy sose felejtem. Na mindegy. Túléltek ezt is, és a következő pillanatban már büszkén lépdeltünk a jutalom csokiért.

Lámpák leoltódtak (vagyis valaki leoltotta őket), a hangerő gomb pedig 360 fokos fordulatot vett (vagyis a zene igencsak hangos lett). És mindenki (már aki mozgott a zenére) kirázott magából mindent.

Pontban 9-kor pedig bezárt a bazár. A zene elhallgatott és világosság lett (a lámpák miatt).

Volt egy 9.b. És volt egy gólyabál. Szép volt, jó volt és reméljük lesz (már csak az avatás miatt) is.

Horváth Zsanett 9.b.

Jamboree Gödöllőn 70 évvel ezelőtt (cserkész emléknep 2003-ban)

A magyar cserkésztisztek a számításba vehető magyarországi helyszínek közül Gödöllőt választották a jamboree helyéül. Gödöllő mellett szólt közelsége a fővároshoz, jó közlekedése: Budapest és Gödöllő között három vasútvonal és három műút vezetett már az 1930-s években is, ami naponta sok-sok ember forgalmát tudta biztosítani. A táborozás céljára bocsátott gyönyörű királyi park, Erzsébet-liget és a koronauradalmi erdők és szántók teljesen megfelelték a cserkésztáborozás igényeinek. Gödöllőn és környékén több strandfürdő volt abban az időben: a pusztaszentjakabi, a Gödöllő-öreghegyi, a Gizella strand, a veresegyházi strandfürdő és a halastavak naponta sok-sok cserkész fürdőzését tették lehetővé.

Az 1933. augusztus 2-től 15-ig tartó fiúcserkész világtalálkozó nagy kitüntetés, nagy lehetőség volt Gödöllő számára, de ugyanakkor nagy teher is. A 11 000 lakosú nagyközség infrastruktúrája nem volt olyan fejlett, hogy a 26 000 táborlakó és a nagy számú látogató napi szükségleteit kielégítse. A premontrei gimnáziumban helyezték el a táborparancsnokságot, az 1928-ban épült szép, új református iskolaépületben működött a postaközpont; a község valamennyi középületét a világtábor rendelkezésére bocsátotta. Gödöllő ingyen adott férőhelyet a műszaki munkásoknak. A nagyközség új utat építtetett a községháza előtt és több utat rendbehozott, egyéb építésekhez is hozzájárult.

Minden kereskedő és vendéglős a tábor területén működő Üzletvárosba szeretett volna bekerülni, akik nem kerülhettek be, hirdetésekkel, reklámokkal igyekeztek kicsalogatni a táborlakókat a faluba. A hirdetések a jamboree alkalmából kiadott, háromnyelvű Gödöllői Kalauzban is megjelentek. A háztulajdonosok rendbe hozták házaikat, kitették a nemzeti zászlót. A középületeket is kicsinosították erre a nagy alkalomra. Renoválták az Erzsébet Szálló koronauradalmi épületét. A nagy számú látogató közönség élelmezéséről és egyéb szükségleteiről a falunak kellett gondoskodnia. Soha vissza nem térő alkalom volt ez a gödöllői vendéglősöknek, mészárosoknak, trafikosoknak, fuvarosoknak. Tömegszállításokat kellett berendezni a több napra itt maradó látogatóknak. Csak az Üzletvárosnak mintegy 3 000 alkalmazottja volt, akik itt éltek, itt szálltak meg a tábor kéthetes időtartama alatt.

Gödöllő – természetesen országos segítséggel – jól vizsgázott. A külföldi és a hazai sajtó, a vezető cserkészek, a nagyközönség a legnagyobb elismeréssel adózott a világtábor jó megszervezéséért. Nagyon sok elismerő táviratot és levelet címeztek a magyar cserkészeknek. A szíriaiak ezt írták: „**Igyekezetek Szíriába jönni, elég, ha azt mondjátok, magyarok vagytok, hogy tárt karokkal fogadjanak benneteket**”.

G. Merva Mária

Fát ültettek az Erzsébet parkban a magyar cserkészek képviselői a 70 éve Gödöllőn lezajlott cserkész jamboree emlékére augusztus 2-án. Innen a művelődési központ melletti cserkészszoborhoz mentek a cserkészek, amelyet több szervezet megkoszorúzott. A program az egykori jamboree emlékét felelevenítő emléküléssel folytatódott. Az emléknapi zárásaként a cserkészek a Teleki Pál emlékhelyeket (szobrát és sírját) keresték fel. Sírfelirata: „Dolgozott a cserkészletért, életét adta a magyar nép becsületéért.”

Nádudvari Anna cikkéből vett kivonat

A csodaszarvas jamboree-ja c. kiállítás a Gödöllői Városi Múzeumban 2004. 02. 22-ig tekinthető meg.

Mécs László halálának 25. évfordulója alkalmából szavaló- és versillusztrációs verseny

A Premontrei Gimnázium által meghirdetett szavalóversenyre Mécs László és egy szabadon választott költő egy-egy versével nevezhetnek a diákok. Az illusztrációs pályázaton Mécs László legismertebb verseinek egyikéhez készített alkotással vehetnek részt (Fényt hagyni magunk után, Vadócba rózsát oltok). A legjobb illusztrációkat november 3-ától lehet megtekinteni, a szavalóverseny november 6-án lesz. November 7-én nyílik meg a Mécs László életéről szóló kiállítás a Fényi Ottó teremben. A szavaló- és versillusztrációs verseny legjobbjai jutalomban részesülnek.

Bárdy Péter

„Ha a mérték tönkrement senki, semmi meg nem ment”

Mécs László egyik költeményének idézett sorai örök érvényű igazságot hirdetnek és figyelmeztetnek, hogy vigyázzunk azokra az értékekre, melyekhez életünk útján igazodnunk kell. Napjainkban egyre jobban érezzük e sorok igazságát, mert a keresztény értékek szemünk előtt szorulnak ki a közéletből. A szélesedő körben létrejövő Európa nem akarja alkotmányába foglalni az alapját adó keresztény értékeket. Saját hazánkban még ennél is rosszabb a helyzet. Az irányított rombolás már a gyökereket kezdi ki, a családok tiszta egységét, a közerkölcsöt, a kultúrát. A közoktatás elleni támadások szemünk előtt folynak. A médiumok félretájékoztatást, hazugságot és lélekrombolást közvetítenek. Hihetetlen, de igaz: egyesek nyíltan hirdetik, hogy a magyar zászló látványa és a déli harangszó hangja zavarja közérzetüket.

Ebben a helyzetben nem csoda, hogy már Mécs Lászlót is megtámadták, de az ő líráját még életében ért támadásoktól teljesen eltérő aljas módon. A Magyar Hírlapban nem rég jelent meg egy írás: „*Költő se, bölcs se, szent se*” – címen azzal a szándékkal, hogy a két világháború közötti politika szélső jobb oldalára állítva, költeményei értelmét kiforgatva és félremagyarázva beszennyezzék emlékét. A szerző ezt a címet is adhatta volna írományának: „*Mécs László, a senki*”, hiszen ezt igyekszik álnok módon bizonygatni. Emlékét támadva a premontrei intézményeket is sértik, és ezt nem hagyhatjuk szó nélkül!

Rónay László professzor, Mécs munkásságának kiváló ismerője az Uj Emberben válaszol a rágalomra (2003. október 9). Tökéletesen egyetértünk vele, és köszönjük. Mécs László európai híru elismert költő volt. Nem volt szent, soha senki sem nevezte szentnek. Bármikor, ha az értékek sérülését látta, érzékenyen reagált és jogos felháborodásból született indulatait vetette papírra. Lehet, hogy ilyenkor talán nem volt mindig bölcs, de feddhetetlenül becsületes.

Az írás szerint Mécs László költőnek sem nevezhető. Mit lehet erre válaszolni? Aki az ő költői nagyságát kétségbe vonja, arra minősítő jelzőt sem érdemes keresni. Istent kereső, Isten nagyságát hirdető, a szegények és elesettek mellett mindig kiálló, hazaszerető költészetének értéke vitán felüli. Karizmatikusan kisugárzó és küldetésstudatú személyiség volt. Nem rég elhunyt iskolaalapító elnökünk, Fényi Ottó atya Mécs László hatására lett premontrei, az ő szerzetesi útját választotta. Nekünk premontrei öregdiákoknak különösen fáj, ha ezt a lánglelkű lírikust haló poraiban sem hagyják nyugodni. Kötelességünk megvédeni tiszta emlékét, rámutatni költői hitvallására, „Meteor” c. költeményében vallja:

„Egy ismeretlen ősi fényű
örök Titoktól elszakadtan
küldöncnek jöttem, s eltűnök majd
ha üzenetem általadtam.”

Küldöncként jött közénk, hogy átadja az evangéliumi örömhír üzenetét mindenkinek. Még azoknak is, akik mocskolják emlékét.

Ne tűrjük a keresztény értékek sárba tiprását! Legyen a premonstreiek válasza Mécs László költeményeinek újra felfedezése, életművét bemutató írások, előadások, pályázatok indítása, Fényi Ottó atya hagyatékában talált levelezés rendezése és megőrzése az utókor számára. *Polcz Iván*

Nekrológ egy emlékvers ihletében

1931 szeptemberében kezdő gimnazista növendékként léptem át első ízben a gödöllői premonstre iskola küszöbét. Ekkor már két idősebb fivérem szorgalmasan (?) koptatta a magasabb osztályok padjait.

Háromunk közül a középső – Miklós bátyám – volt mindig a legjobb és egyben legnyugodtabb magaviseletű tanuló. Ennek ismeretében meglepetésként ért minket az Intézet rektorának, Stuhlmann Patrik atyának egy szülői értekezleten tett kijelentése: „Önöknek még sok problémájuk lesz az eljövendő évek folyamán Miklós nevű gyermekükkel!” Valamennyien kissé értetlenül és meglepetéssel nyugtáztuk e látnoki megnyilvánulást, főként a fent ismertetett tények tudatában. Jómagam pedig negligálva éreztem magamat: miért nem engem említett a rektor úr, holott a természetem és magatartásom alapján leginkább én voltam predestinálva erre a kijelentésre.

Az elkövetkező idők nagy változásai azonban, sajnos, rektor atyánk látnoki képességeit igazolták! Szegény Miklós bátyám ugyanis sehogy sem tudott az 1945-ös rendszerváltozás utáni sok politikai és társadalmi igazságtalanságba belenyugodni. Mint kezdő ügyvéd fáradhatatlanul igyekezett menteni és segíteni az új rendszer által meghurcoltakat. Emiatt 1948-1955 között két ízben is bebörtönözték, míg végül 1955 szeptemberében – mai napig sem tisztázott körülmények között – tragikus hirtelenséggel elhunyt. A Nagy Imrét is befogadó 301-es parcellában alussza – számos bajtársával együtt – örök álmát!

Miklós testvérem a börtönben szerzett tudomást az én házasodásomról. Akkor született meg ez a meleghangú, költői ihletésű verses köszöntője, amelyet sikerült „feketén” hozzánk eljuttatnia.

Dr. Porzsolt Ferenc

ÖCSÉMÉK LAKODALMÁRA

Korszerű börtönben rossz a hírszolgálat
Börtön udvarára verebek sem járnak,
Nem is csiripelték, hogy Ti mit tettetek,
Így hát minden szépet vasárnap tudtam meg.

Szívből jött szavaim fogadjátok innen,
Nem áll most módomban személyesen vinnem.
Messziről s elkésve, de nagyon őszintén
Kívánok ezerjót Klárikám, Ferikém!

Beálltatok szépen egymás kezét fogva
Abba a szép hosszú, terjedelmes sorba,
Amit azóta, hogy a világ fennállhat
Nevezik a komoly emberek sorának.

Most csak attól tartok, hogy Ti ezek után
Nevetni sem mertek mások előtt talán;
Ez ellen adok egy egyszerű tanácsot:
Őrizzétek meg a régi komolyságotok.

Klárika engedd meg – most hogy ángyom lettél –
/:És ha eljut Hozzád e fekete levél:/
Bemutatni Néked azt, ki most a férjed,
Még legénykorából a testvéröcsémet.

Ugyanolyan volt ő vénlegény korában,
Mint évekkel korábban középiskolában,
Ezért nem is hiszem percig sem felőle,
Hogy meg fog változni egy-két esztendőre.

Szerette a munkát, ha szakmába vágott,
Szakmában nem ismert se szerit, se számot,
Asztalos és szakács, mindenhez volt kedve,
Sőt még tanulni is – de ezt csak elvéve.

Főszakmája mégis mindig csak egy maradt
Ehhez nem lehetett soha elég fáradt,
Itt nem volt kockázat, semmi sem volt drága,
Kapható volt minden, de minden tréfára.

Úgy mondják a háznál úr az ember legyen,
A gyeplő azonban lehet a kezedben.
Azért kellett írjak férjedről jellemzőt,
Hogy Te ezek szerint húzogasd a gyeplőt.

Kocsitok gördüljön egyenes csapásban,
Kátyútól, göröngytől messze távolságban,
S ha egy kicsi utas beszáll majd Hozzátok,
Még nagyobb és szebb lesz igaz boldogságotok.

Éljetek szüntelen szeretet jegyében,
Szeretet s megértés átvisz minden réven,
Hallgassátok egymás szavát türelmesen,
Veletek lesz mindig akkor a Úristen.

Budapest, 1951. január 27.

Miklós bátyátok

Szombathelyi kirándulásunk

Az idei tavaszi kirándulás tervezésekor Szombathelyre esett a választásunk, a tavalyi, csőrnai emlékek alapján. Az elmúlt év őszén jártam Szombathelyen, előkészítendő a kirándulást, s már levelezési kapcsolatban voltam az ottani kollégával, Farkas László öregdiáktársunkkal, aki vállalkozott kíséretünkre.

Szép májusi reggelen találkoztunk a Déli pályaudvaron, 28 öregdiák és 3 leendő öregdiák, ugyanis Bárdy igazgató úr minden évben küld 2 – 3 utolsóelőtti éves gyereket, hogy „szokják az öregdiákságot”. Tetszik is ez a fiataloknak, általában jól szokták érezni magukat a körünkben, s mi is igyekszünk őket a felnőttiséghez szoktatni.

Megérkezésünket követően vezetők, Farkas Laci öregdiáktársunk városi buszra irányított, s a kezünkbe adott egy itináriumot, amelyben a busz útja során látható, említésre és megtekintésre méltó létesítményekre, azok föllelési helyére vonatkozó (jobb vagy baloldalon látható) ismereteket közölt. A busz valóban jól körbejárta a várost. Laci följegyzése egy A4-es papírt megtöltött, kapkodtuk a fejünket jobbra-balra. A buszról leszállva gyalogosan folytattuk a város megtekintését. Laci lelkesen, szakértelemmel, igazi lokálpatriotizmussal magyarázott.

Sétánk során körülnéztünk a főtéren, majd az OTP fiókjába ügyesen beépített római kori vízvezeték-, illetve csatorna-maradványokat s egy oszlopot tekinthettünk meg. Továbbmenve az Isis szentély romjaihoz érkeztünk, mely éppen restaurálás miatt „szét volt szedve”. Sokkal szebb látványt nyújtott a volt zsinagóga, melyben napjainkban a zeneiskola működik, s melyben nagyon impozáns hangversenyterem is van, Szombathely zenei életét hivatva szolgálni.

A városban tett sétánk során megcsodáltuk a megyeháza impozáns épületét és csodálattal adóztunk a püspöki palota igencsak tömör épülettömbjének. Mögötte magasodnak a székesegyház tornyai. A székesegyházat 1944-ben szinte teljesen tönkrebombázták, csoda, hogy „talpon” maradt. Gyönyörű kupolája teljesen beszakadt, a freskók tönkrementek.

Nagyon tanulságos képeket láttunk erről az Egyházmegyei Múzeumban, s természetesen megcsodálhattuk a még mindig restaurálás alatt lévő székesegyházat belülről is.

Múzeumi látogatásunk során olyan kincseket láttunk, amelyeket csak nagyon elvétele láthat az ember: csodálatosan hímzett miseruhákat, fantasztikus ötvösművészettel kidolgozott monstranciákat, s a magyar Szent Korona élethű másolatát, melyet egy Amerikába „szakadt” hazánkfia készített.

A székesegyházban és a múzeumban a Rettegi-házaspár vezetett körbe minket, ismertette és magyarázva a látnivalókat. Az egyházmegyei könyvtárban és a szeminárium kápolnájában nagyon kedves, nagy tudású és nem kevésbé lokálpatrióta hölgy, Dobri Mária kalauzolt bennünket. A könyvtár állománya úgyszólván az ősnymtatványok korától kezdődik, felölelve a kódexek megjelenésétől kezdve napjainkig az értékes kiadványok sorát.

Sok festetlen, romos tűzfal megirigyelheti azt a „festményt”, amellyel egy ilyen falat szinte történelemkönyvvé varázsolta egy szombathelyi kft. Egy többháznyira nyúló tűzfalra fölfestették a 2000 éves város történelmének jellegzetes, meghatározó eseményeit. Követendő például szolgál sok csúnya, kopár tűzfal emberibbé, elviselhetőbbé tételéhez.

A Múzeumból és a székesegyházból utunk a Szent Norbert gimnáziumba vezetett. Itt először a kápolnában gyülekeztünk, ahol üdvözölt bennünket Horváth Lóránt Ödön prépost úr. A gimnáziumban a kalauzunk Karáth László igazgató úr volt, aki először az aradi vértanúk emlékfalát mutatta meg, amely egyedülálló az országban. A díszterembe menet megcsodáltuk az iskolában érettségizett diákok tablóját.

A díszteremben az iskola igazgatója, és a prépost úr ismertette az életüket, a körülményeiket, majd egy kis vendéglátásban részesítettek bennünket. E közben üdvözlő szavakat szólt az öregdiák-egyesület elnöke, Szabó Miklós úr is. Kellemes beszélgetéssel, s jó pihenéssel telt itt az idő, az indulásunkig.

Jó, tartalmas és kellemes kirándulásban részesítettek bennünket a szombathelyi barátaink, hálás köszönetünk nekik e néhány soros megemlékezéssel is, különösen Farkas Lászlónak, aki hivatásos idegenvezetőként mutatta meg városa legszebb oldalát és kincseit.

Flettner Gyula

Horthy Istvánné (Edelsheim Gyulai Ilona) látogatása Gödöllőn

Ismert történelmi tény, hogy a trianoni országcsönkítést követően a Felvidékről távozni kényszerült premontreiek Takács Menyhért prépost vezetésével Gödöllőn találtak új otthonra. Horthy Miklós Magyarország kormányzója, a kormány tagjai és gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatási miniszter szívvel-lélekkel támogatták törekvésüket. A kormányzó és felesége a gimnázium alapkövének avatásán személyesen is jelen volt 1923. szeptember 25-én, amint a Gödöllői Premontrei Öregdiákok Emlékkönyve 1. és 2. fényképén látható. A történelmi dátumot az idén újra elkészített és a Szent Norbert nap alkalmából leleplezett *Alapító tábla* is megörökíti.

A kormányzói család és a premontreiek között jó kapcsolat alakult ki, és a további évek során több alkalommal látogatták meg a gödöllői premontrei intézményeket, és őszintén érdeklődtek a gimnázium fokozatosan erősödő működéséről. A negyvenes évek elején a kormányzó-helyettes Horthy István ifjú felesége, Edelsheim Gyulai Ilona grófnő is jelen volt a gödöllői látogatásokon.

Időközben a tragikus események felgyorsultak, az ország háborúba sodródott, a kormányzó-helyettes 1942 augusztus 20-án a keleti fronton, mint vadászpilóta hősi halált halt. Kis fiával özvegyen maradt Ilona grófnő, mint vöröskeresztes ápolónő 1944 szeptemberében járt utoljára Gödöllőn, amikor a gimnázium épületében létesített hadikórházat a front közeledése miatt leszerelték. A sikertelen októberi fegyverszüneti deklaráció után a Horthy-család tagjait a német megszállók Bajorországba deportálták. 1945-től a család portugáliai száműzetésben élt.

Ilona grófnő a vészterhes éveket személyesen átélő közvetlen közeli tanúja a hazánkat érintő történelmi eseményeknek. Életéről szóló tanúságtételét „*Becsület és kötelesség*” címen kétkötetes emlékiratban tette közzé. A grófnő 41 év eltelte után 1985-ben látogatott újra haza minden feltűnést kerülve. A hazai rendszerváltás után a Horthy-család elhunyt tagjainak kenderesi újratemetése óta (1993) már gyakori hazalátogató.

Amikor a gimnáziumi *Alapító tábla* ezévi helyreállítására és ünnepélyes leleplezésére minden kérdés tisztázódott, Egyesületünk elnöksége felvette a kapcsolatot Ilona grófnővel, tisztelettel meghívva őt a leleplezési aktuson való részvételre. Nagyon szívélyes elfogadó válasz érkezett tőle azzal a módosító indítvánnyal, hogy már előre eldöntött utazási programja miatt a Szent Norbert ünnepi rendezvényen nem tud jelen lenni, de egy valamivel későbbi időpont számára megfelel. Így került sor június 17-én délelőtti látogatására. Ennek keretében az új gimnázium igazgatói szobájában fogadtuk vendégünket és kíséreit. Ullmann Péter perjel atya a premontreiek háború utáni életéről és az újra kezdésről adott tájékoztatást. Bárdy Péter, az új gimnázium igazgatója a gimnázium tevékenységét ismertette, mi pedig az Öregdiákok Egyesületét mutattuk be. Ezután vendégeink a gimnázium B.

épületében megtekintették a Fényi Ottó emlékdomborművet, az emléktermet és a gimnázium történetét bemutató kiállítást.

A program legfontosabb része ezután következett. Ilona grófnő és kísérete a régi gimnázium megnyitott főkapuján belépve - látható megilletődéssel - szemlélték a helyreállított és felavatott, a történelmi múltat idéző Alapító táblát.

A látogatás a Fácán-sori premontrei kápolna bemutatásával ért véget, ezt követően vendégeinket a Királyi Kastélyhoz közeli Kastély étteremben ebédre hívtuk meg. Ebéd után megköszöntük a Grófnő számunkra nagyjelentőségű látogatását, kifejezve, hogy a jövőben is bármikor szívesen látott vendégeinktől veszünk búcsút.

Polcz Iván

ÁLDOTT KARÁCSONYT ÉS BOLDOG ÚJ ÉVET
KÍVÁNUNK EGYESÜLETÜNK MINDEN TAGJÁNAK!

Levél Kassáról

A kassai premontrei öregdiákok életének legkedvesebb mozzanata az évenkénti találkozó. Az idei előkészületek során még nem gondoltuk, hogy ez a félév a szép jubileumok jegyében fog lezajlani.

Már lassan gyülekeztek a „fiúk” külföldről és Kassán kívülről, amikor értesítést kaptunk, hogy volt iskolatársunk, Szalay József esperes aranymiséjét mutatja be Bodollón. Így a terveinkben gyorsan egy kis változtatást tettünk, és Jászóvárra menet – a rendes évi betervezett kirándulás keretében – autóbusszunkkal megálltunk ebben a magyarlakta, festői faluban, mely a magyar-szlovák határ közelében fekszik. Annak rendje-módja szerint felköszöntöttük kedves barátunkat, és íme, egyszer csak „terülj-terülj asztalkám”, szíves vendéglátásban volt részünk a család részéről. Az esperes úr megmutatta nekünk az újonnan felépített templomot, melynek alapkövét II. János Pál pápa első szlovákiai látogatása során helyezte el. A régi templomot a II. világháború során szétlőtték, tornyában magyar megfigyelő honvédek hősi halált haltak, és a templom mellett temették el őket.

Innen folytattuk utunkat Jászóvárra, ahol csodálatos fák hűs árnyában, a méltóságteljes szép monostor előtt már várt Banykó Attila Joachim atya. A kriptában megkoszorúztuk dr. Takács Menyhért sírhelyét, megemlékezve halálának 70. és földi maradványainak Jászóvárra való áthelyezése 60. évfordulójáról. Mennyi minden köt minket össze Gödöllővel!

A felemelő és jó hangulatú kirándulás után hazatérve délután – szokásunkhoz híven – a Schalkház (Slovan) szállóban jöttünk össze, hogy megtartsuk ünnepi ülésünket. Ennek keretében megemlékeztünk a Rákóczi-felkelés 300. évfordulójáról, megünnepeltük 60 éve érettségizett iskolatársainkat. Az ünnepi ülés fő témája Czima György öregdiák előadásában hangzott el, aki a rend könyvtára jóvoltából hozzáférhetett a főgimnázium évkönyveihez, melyeket 1880-tól kezdtek kiadni, és ezeknek alapján állította össze tanulmányát a főgimnáziumban érettségizett, nemzetközi tekintélyt szerzett volt diákokról, kiknek utódai közül többen most is velünk ünnepeltek. Nagyon jó hangulatban, ének és zongoraszó mellett zárult ünnepi gyűlésünk. Találkozónk méltó befejezése volt a másnapi ünnepi szentmise, melyet Rédlí I.R. O. Praem. atya mutatott be. Felemelő érzéssel ért véget találkozásunk, a városban még kis terefere, búcsúzkodás közben, annak reményében, hogy a jó Isten kegyelmével egy év múlva újra találkozhatunk.

Krónikánkhoz tartozik a gödöllői öregdiák találkozóval való részvételünk, melynek keretében ez idén a Premontrei Gimnázium alapítótábla másolatának és a Fényi Ottó emléktáblájának avatására került sor.

A jubileumok sora folytatódott augusztus végén, amikor Bartal Károly Tamás apát urunk 70. születésnapját ünnepeltük. Ebből az alkalomból szülőhelyén, Karván díszpolgárrá avatták. Dicső egybeesése az eseményeknek, hogy ebből az alkalomból – elnyerve feletteseinek és rendtársainak bizalmát – újra választották a jászóvári premontrei rend apátjává. Mi, öregdiákok hálát adunk a jó Istennek, hogy közösségünk tiszteletbeli elnöki feladatait is folytatja.

Az elmúlt gazdag félév eseményeinek kicsúcsosodását jelentett a szeptember 7-én bemutatott ünnepi szentmise. Az apát úr kezdeményezte a három szent kassai vértanú halálának megünneplését templomunkban, melynek közvetlen szomszédságában, a volt „királyi ház”-ban szenvedtek vértanúhalált. A szentmisét az apát úrral egyetemben Gaál Endre, az esztergomi káptalan nagyprépostja mutatta be, aki örömet fejezte ki a felett, hogy itt lehetett ezen a szent helyen, és megerősödött Esztergom és Jászóvár kapcsolata.

Czima György

Hírek Nagyváradról

A *Hírlevél* 2003. II. félévi száma beszámol a premontreiek hiteles helyeken végzett tevékenységéről, visszaemlékezik Ágoston Godefrid tanárra és Rimanóczy Kálmán egykori (XIX. századi) diákra. Utána mai diákok jutalmazásáról számol be, valamint a lezajlott nyári táborokról, a Varadinum ünnepségről, kirándulásokról, a gödöllői Szent Norbert ünnepen tett látogatásokról. Július 26-án ünnepi rendezvény volt Nagyváradon a főgimnáziumi oktatás megkezdésének 195 éves évfordulóján, amikor szentmise, valamint Gerinczy Pál és Tauszik Alajos sírjának megkoszorúzása után emlékműsort tartottak.

A következő időszakra vonatkozó terveik között szerepel Arany Paszkál egykori tanár emléktáblája elkészítése és avatása Sopronban. Somogyvári Gyula: Mégis élünk c. könyvében „Sopron Kapisztránja” néven szerepel. Kezdeményezték Károlyi Iréneusz fizika professzor születésének 150. halálának 75 éves évfordulójára, 2004 márciusában emléktábla állítását az egykori főgimnázium lépcsőházában, az 1943-ban felavatott Juhász Gyula emléktáblával szemben. Erre az ünnepségre szeretettel meghívják a gödöllői öregdiákok képviselőit is.

Pásztai Ottó írásából készült kivonat

Hírek és írások öregdiáktársakról, határainkon innen és túlról

Búcsú dr. Bíró S. Krisztinától, 1946-ban érettségizett öregdiák-társunktól

Mozgalmas élete volt, Zágrábban született 1924-ben, 6 évesen került Magyarországra. A család nehéz anyagi körülményei miatt fiatalon dolgoznia kellett. Gimnáziumi tanulmányait is munka mellett végezte, a Gödöllői Premontrei Gimnáziumban letett érettségi után a jogi egyetemet végezte el. Egész életében a közigazgatásban dolgozott. 1989-ben megalapította a Naphegy-Tabán Környezetvédő és Városszépítő Egyesületet. Hamvait szeptember 5-én, a tabáni templom urnatemetőjében helyezték örök nyugalomra.

Búcsú dr. Szende Aladártól, 1933-ban érettségizett öregdiák-társunktól

Gimnáziumunk egyik legkorábbi évfolyamában érettségizett. Utána tanári diplomát és nyelvészeti doktorátust szerzett, élete végéig szívvel-lélekkel oktató és tudományos munkásságot folytatott. Évfolyamának képviselője és így a Választmány tagja volt. Körlevelünk előző számában még, mint élő, idén 90 éves iskolatársunkat üdvözlöttük. Október 3-án halt meg, Tatán felesége mellé temették.

* * *

Levél Roller Kálmántól Kanadából

Régi kapcsolatok emléke kísért, amikor Windisch-Graetz Vince emlékezését olvasom. Hálás köszönet nevem említéséért és az Accipe Lege oldalon küldött üdvözlő sorokért. Büszkén viselem az ott szerzett iskolai bizonylatot. Vincét a gödöllői premontrei iskola idejében ismertem meg családjával együtt még Sárospatakról, majd a középiskolában osztálytársam volt Oszvald Arisztid osztályában. Azok az évek voltak életem legszebb évei. Vidákovich Aladár volt a prefektusunk, akitől több lelki útavalót kaptam, mint bárki mástól ifjúságomban. Családommal együtt 1996. június 8-án látogattunk a gödöllői intézetbe, és büszkén számoltam be gyerekeimnek azokról az évekről, amiket ott, mint kis diák éltem át. Sajnos, tanárain emlékét nem tudtam feleleveníteni, mert régi tanáraink közül már senki sem volt ott. Eszembe jutottak Takács Menyhért, Stuhlmann Patrik, Szopek Loránd, a legkedvesebb tanárom Rafain Barna, Buczkó Emil és mások. Mind elmentek a múlttal együtt, és talán közben járnak értem az Úrnál. Nem felejttem el Resch Miska bácsi zenetanáramat, akivel egyszer a zongoraterem ablakából néztük az intézetből a város felé vezető utat, ahol Mikolaicsik, legfiatalabb tanárunk ment kifelé a városba. Miska bácsi kedves barátsággal mondogatta: Sándor, ki is mondhatná, hogy te is premontrei pap vagy. Bizony akkori papjaink eleganciája és élete mindig a társadalmi kötelezettségek figyelembe vételével zajlott.

Hát ez volt a múlt emléke. Nagy utat tettem meg azóta. Stuhlmann Patrik biztosan imádkozik értem a jó Isten előtt, hogy nem felejtettem el azt a sok jót és nemes igyekezetet, amit rendjük nyolc éven át adott.

1956-ban 180-an, köztük volt gödöllői diákok, Kanadába távoztunk. Én akkor dékán voltam. 1957-től 1961-ig kb. 170 volt erdőmérnök-hallgató oktatásának felelősségét vállaltam a volt selmec-soproni hagyományok követésében is. Ezekhez magyar önérzetem és Szent Norbert hagyományának követése adta a lelkesedést és az erőt, amit most még 90 éves koromban is büszke önérzettel viselek.

Felejthetetlen selmec-soproni köszöntéssel: üdv az erdésznek, jó szerencsét: Roller Kálmán (1931 évf.)

* * *

Levél Gáll Ernőtől, aki az 1948-as évfolyambeli osztálytársáról, Atzél Béláról emlékezik

(Állandóan kérjük öregdiák-társainkat, hogy felidézve gödöllői múltunkat, örökössék meg emlékeiket.)

Van egy tény, amiről az érintetteken kívül senki sem tud, s helyes a biztatás: addig kell továbbadni, amíg még élünk.

Apám községi orvos lévén, mi gyerekek is az egészségügyi helyzetről tudtunk legtöbbet. Tudtuk azt is, hogy az oroszok ott táboroztak a gimnáziumunk területén, és fogolytábor volt ott.

Amit senki sem tud rajtunk kívül, hogy osztálytársam, Atzél Béla (akit akkor csak „izmos bárónak” tituláltunk, egyébként kolozsvári gyerek volt), valamiként – ezt nekem se mondta el, hogyan – hozzáfért a gyógyszerertárhoz. Az oroszokéhoz, még hozzá rendszeresen! A megszerzett gyógyszer egy részét a kerítésen át bedobta a raboknak, másik részét hozzánk hozta el, és apám ingyenesen juttatta el az érintett betegekhez. Ami még maradt, Béla átadta a Petreczky gyógyszerertárnak, és ők forgalmazták is a szereket. Így működött a háború után egy ideig Gödöllő gyógyszer-ellátása.

Nem hiszem, hogy a jelenlegi „világhelyzetben” és a túlvilágról Béla tiltakozna az ellen, hogy mindezt tudomásotokra hozom. Béla egy ideig Belgiumban élt, de néhány éve elhunyt. A Petreczky család kihalt, szüleink – reményem szerint – már Istennél vannak. Így a történetek élő tanúi György öcsémmel csak mi vagyunk, de ő olyan kicsi volt még akkor, hogy csak a szüleitől és tőlem ismeri a történetet.

Mint az akkori Gödöllő és a gimnázium „legendáriumának” hiányzó darabját küldöm szeretettel: Ernő

GÖDÖLLŐI PREMONTREI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK HÍREI

A tagsági névsor 26. sz. kiegészítése és változások
2003. március 15-től 2003. október 15-ig (lapzártáig).

- **Elhunytak:**

Hoyos János (1933. évf, megh. 2003.01, Bp), Szende Aladár (1933. évf, megh. 2003.1003, tem. Tata), Hegedűs Imre (1937. évf, megh. 2003, Szombathely), Jámborfy Pál (1939. évf, megh. 2003.02.01, Bp), Lannert Ferenc (1940. évf, megh. 2003.05.17, Bp), Berlinger György (1941. évf, megh. 2003.04.14, Bp) [nem volt tag], Nyilas Endre (1941. évf, megh. 2002.06.09, temetés: Pécel), Rózsa Miklós (1942. évf, megh. 2003.06.15, Nagykanizsa), Lehoczky Károly (1944. évf, megh. 2003.05.17, Toronto), Bíró-Sebestyén Krisztina (1946. évf, megh. 2003.09.05, Bp), Fejéregyházi László (1948. évf, megh. 2003.05.01, Gödöllő), Kiss Jenő (Rozsnyó, 2003.05.10, Rozsnyó).

- **Új belépők:**

Mező György (1946-48 között járt Gödöllőre, kérésére az 1932-es évfolyamnak, édesapja osztályának névjegyzékébe soroltuk).

- **Változások bejelentése:**

A nyilvántartás és a postázás érdekében kérjük a címváltozás közlését (Egyesülettel, évf. felelőssel). A diáktárs elhunytáról kérünk értesítést a hozzátartozóktól, hogy a temetésen búcsút vehessünk.

- **Tagdíj és befizetések:**

A 2003. évi tagdíj 700 Ft. Akinek ez az összeg sok, jelezze Egyesületünkkel, hogy tagdíjmentesként kezelhessük. Akik még nem fizettek tagdíjat, kérjük egyesületi csekken (nem alapítványin) befizetni! Belföldi befizetés az Egyesület részére a Gödöllői OTP-nél kezelt **11742049-20260804** számlaszámra bármelyik OTP-pénztáránál. A Posta ugyanis az Egyesület felé kezelési díjat számol fel, az OTP nem! Külföldről valuta-átutalás az Egyesület nevére: kérjük külföldi öregdiák társainkat, hogy valutát MONEY ORDER INTERNATIONAL módon utalják át, vagy hazalátogatóval küldjék el, mivel a csekkebeváltás magas kezelési költség levonásával jár.

- **Alapítványi befizetés:**

Az Alapítványra történő befizetésekről annak vezetősége küld igazolást. Az összeg - a törvény szerint - leírható az SZJA alapból. A befizetésre **csekket mellékelünk**.

- **Belföldi csekket** (egyesületi, alapítványi célokra) és jelentkezési lapot az Egyesülettől lehet kérni.

- **Egyesületi kérés:** *Eddigi egyesületi pénzkereteink megfogyatkoztak. Szeretnénk további terveinket megvalósítani, így a körlevelek kiadását és szétküldését, következő könyvünk elkészítését, rászorulóknak segélyezését, diákok jutalmazását. Mindehhez kérjük a további segítséget is – köszönettel!*

- **Tagtoborzás:** Aki tud olyan diáktársunkról, aki még nem tagja az Egyesületnek, értesítse öregdiák közösségünkről. Címüket küldjék el az Egyesület vezetőségének, jelentkezési lapot adunk!

- **Rendszeres találkozási lehetőség évfolyamok részére:**

Budán a Kis Vigadó Falatozóban (XI. ker. Villányi út 34.) szívesen látnak évfolyam vagy más összejövetelekre. Üzletvezető Kevevári Júlia, előzetes telefon célszerű a 209-1660 telefonon.

- **PRO MEMORIA: Szent Norbert ünnepi találkozónkat 2004-ben június 5-én** tartjuk Gödöllőn.

- **2004-es jubiláló évfolyamok:** 1934, 1939, 1944, 1949. Találkozunk Gödöllőn!

Címünk: Gödöllői Premontrei Öregdiákok Egyesülete 2100 Gödöllő, Fácán sor 3. Tel: 28/430-879

Ügyintézés Gödöllőn: az Egyesület címén (e-mail: dunai@mail.prem.hu)

Budapesten: Mayer László 1085 Bp, Mária u. 56. (e-mail: mayer@mab.huninet.hu) Tel: 337-2550

Dr. Polcz Iván 1126 Budapest, Fodor u.25. Tel: 395-4703

Várady Brenner András 1221 Budapest, Bimbó u. 7. Tel: 226-4852

Advent

